

Valoració de la crisi

Avui, certament, vivim enmig d'un descontentament general i parlar de crisi és un concepte ampli que engloba aspectes diversos: trontoll de valors familiars, socials, morals o ètics... dins la nostra societat, família i, evidentment Església i església, ens referim en aquest cas a la petita comunitat. El cristià, per tant, també està immers en aquest món on es veu abocat a deixar-se portar o al compromís:

Nuestro panteón está repleto de divinidades: los dioses del consumo, la moda, el sexo banalizado, la droga..., una mezcla de culto al hedonismo y a las grandes potestades que dominan este mundo. Somos adoradores de sus dioses y, cumplidores de sus leyes dadas en los grandes despachos multinacionales.

Al mismo tiempo nuestra sociedad se define por una gran "anomia" (sin leyes de referencia), solamente preocupados por la ley del máximo placer, el carpe diem pagano (...) Una sociedad en la que cada día se hace más difícil decir un «sí» definitivo, comprometido. (...) Es irrenunciable ser hombres tensos interiormente: con horizontes de referencia. (Francesc RIERA: "La espiritualidad" dins *¿Naufragio de utopías?* Narcea, M, 1988, pp. 135-136).

La nostra situació social es caracteritza per la desintegració social; algú ha dit, que és com si "haguéssim perdut el fil", hem perdut el rumb de les nostres accions i relacions. Fins i tot la religió no és capaç de donar un sentit global a la persona i a la societat. Tot això ens sumeix també en una crisi espiritual que ens fa sentir sovint sols o abandonats. Duem a terme una vida social sense projecte:

De tal manera que hoy en día no contamos con una representación creíble de lo que es el fin al que tendemos. Únicamente nos desarrollamos para desarrollarnos más. Se trata de una conciencia ética, personal y social, que no describe ningún comportamiento concreto, que no marca ningún valor específico. (Ferran MANRESA: "Juicio teológico" dins *¿Naufragio de utopías?*, p.107)

L'educació també es troba en aquest mateix vaixell i avui també vacil·la i es qüestiona i és qüestionada:

És per això que parteixo de la idea que el desconcert actual de l'educació no té gran cosa a veure amb culpabilitats morals, sinó que es pot explicar simplement observant quina mena de societat ens ha tocat viure. I també és per això que afirmo que per sortir del desconcert no hi ha solucions col·lectives, sinó que cadascú ha de trobar el seu propi camí. Els determinants

socials ho són per a tothom, però les possibilitats d'alliberar-se'n, generalment, són individuals. No sé si són possibles noves revolucions d'alliberament col·lectiu. Però, en tot cas, mentre no arribin, cal situar la responsabilitat moral de transformar el propi entorn en l'àmbit dels compromisos personals. (Salvador CARDÚS: *El desconcert de l'educació*. Ed. La campana. B, 2000, p.11).

Recursos o respostes per sortir-se'n

Ben cert, no hi ha cap fórmula màgica, però creiem que per **resistir** primer cal **confiar**. El cristià no pot renunciar a confiar en Déu fins i tot enmig de la foscor i el fracàs. La pregària enforteix la resistència, com ho féu Jesús a la creu (Sl 22). Altrament, no podem oblidar l'amor incondicional i gratuït del Pare envers el nostre món tal com és, com ha apuntat Josep Vives ("Esperanza contra toda esperanza" dins *¿Naufragio de utopías?*, p.195).

Hem d'aprofitar el ressorgiment de l'espiritualitat, de l'interiorisme actuals com les noves regnes després de la caiguda de les grans ideologies històriques. Hem de fer un nou treball d'aprenentatge des de la Font per garantir l'eficàcia evangèlica. Per això proposem:

- ♥ La pregària.
- ♥ La creació de petites comunitats perquè ningú no es trobi sol.
- ♥ Recuperar la correcció fraterna i poder contrastar la fe amb un altre germà.
- ♥ Actitud contemplativa (des del cor) no des de la raó.
- ♥ Posar nom a allò que ens neguiteja.
- ♥ La comunicació, per poder dir obertament què ens agrada o què necessitem.
- ♥ Escoltar-se un mateix i als altres.
- ♥ No imposar sinó reconciliar.

♦ Llegiu: 1Te 5, 12-18.

⇒ Fem una llista de les crisis, si es vol personals, o que veiem al nostre entorn.

⇒ A partir de la llista anterior intentem buscar solucions pràctiques, reals, a cada situació, des de la perspectiva de la petita comunitat cristiana que ens uneix.